

MALÁ 1/2 ENSKÁ PROBLÉMY

Středa, 20. června 2007

Milí Kudlaáci, potěbuju poradit, ano, ale ne s mužským, s naší malou. Ono výchovou dítě je to věšelijaké. Máme devítiletou dcerku Petru a už opravdu nevím, co děláme s ní. Ona je jedináček, tudíž mášťa nár rozmazlená. Taky se všude děti nafukují kvůli kašd drobnosti? Mluví s vámi na "př huby" nebo kuřkají, že jim není rozumt? Na věšeno odpovídá: "Nevím."

Sklopená hlava a tvrdá beraní palice se tak stěává s názorem rodič. To je pak boj. Uvedu pár příkladů, protože si s ní nevím rady. Právě jsem ji odvedla do školky a je mi z toho na nic...

"Máš připravenou tašku na zítra do školky?" "Jo, mám" odsekne Petra.

"Tak proč máš vykrámený ušení na stole a v přední kapse rozpláclou svačinu a pití od věšejšeno?"

Cestou do školky chodíme se spolu s sestrou. Vyprovázím je.

"Mami, dneska jdeme na plavák. Já se tak těším," vypráví Petra.

"Já se taky těším na koupání."

"Co mi říkáš do té doby? Teď mluvím já!" Okřikne spolu s sestrou Petra.

Někdy chodím s nimi. Cestou je malý obchod, kde nakupujeme. Vyjdeme z branky.

"Ahoj Petro!"

"Hmm, ahoj." Kuřkne polohlasem Petra.

"Ty neumíš pozdravit?! Já nic neslyšela, Petro." Nafouknutá jde o pět metrů před námi.

"Teto, co jí je?"

"Nevím, zase je nafouknutá."

"Tak co, holky, jak bylo vaše na dětském dnu ve škole?"

"Jooo, prima. Hráli jsme hry a jeden pářák všem říkal, že vaše Petra má ráda Jirku ze třídy."

"Nene, nene to není pravda" řekla Petra a začala fňukat a natahovat.

"Petro, prosím tě nech toho! To se přeci tak říká. My s tátou přeci víme, že se s Jirkou kamarádíš a hrajete si u nich nebo u nás. Tak se hned kvůli tomu nebudeš nafukovat!"

Odpoledne zvonek.

"Teto, nezte se, ale já u¾ s Petrou nebuu ráno chodit do školy. Ona je na mě poád nafouknutá, utíká mi, nebaví se se mnou, že prej jsem ji pámed vámi s tím Jirkou ztrapnila."

Škola tedy Petra asi tkrát sama do školy a pak se holky uobily.

Za týden zvonek.

"Teto, já u¾ s Petrou chodit nechci. Ona mě ve škole pošťuchuje, pomlouvá a Jitce áekla, a se mnou nevymáje samolepky. Tak já budu raději chodit sama. Ona je poád nafouknutá. Tak se na mě nezte."

Úplně se mi vybavila Petry nálada a spoluáa ce jsem se vbec neivila a plně ji chápala. Taky by mě nebavilo chodit do školy s holkou, která jde páť metr pámede mnou, utíká mi a nebaví se se mnou.

Tak chodí do školy kaáá dá zvlášť.

Vysvětlili jsme Petě, že pokud se bude takhle chovat - nafouknutě, uráeně, mluvit potichu - nikdo s ní nebude kamaráda, si kaáády bude myslet, že je nafoukaná. Nikoho nebude bavit poslouchat ukuákanou holku. To si raději najde jiný kamarády.

Brěela, že není nafoukaná ani ukuákaná.

Jdeme ráno do školy. Petra opěť zdraví na páť huby. Zase nám uteě a jde pámed námi. Něco mumlá pro sebe a pak káí: "Slyšíš, mami?!"

"Petro, jak tě máš slyšet. Kolem jezdí auta, to zaprvý a za druhý jde pámed námi, mluvíš pro sebe, tak tě neslyším. Jestli mi chceš něco říct, zastav a áekni mi to poád!"

"Hmm, tak u¾ nic," zahuhlá pro sebe a natáhne zas tlamiěku.

"Petro, nebudeš se mnou mluvit jako s nějakým otárou! Jsem tvoje máma! Tak jestli něco chceš, mluv se mnou poád!"

"Jaký máte úkol?"

"Tady z matematiky, ale já tomu nerozumím." áekne naťvaně.

Vysvětlím jí vedle na papír, jak páíklad vypoítat.

"Ale takhle my to ve škole neděláme. Paní učitelka to na tabuli dělala jinak."

"Době a jak teda?"

Napíše mi to vedle na papír - a je to úplně stejný postup, jak jsem jí ho vysvětlila já.

"Petro, ale to je úplně stejné!"

"Ne ne, není!!" Odsekne.

"Tak víš, co? Spočítej to podle sebe a já se pak půjdu podívat, jestli to máš dobře."

"Tys to napsala špatně! Takhle to ve škole nepočítáme!" Hádala by se, palice jedna beraní.

Když to slyší táta a nemůže to už vydržet, říká: "Petro nech toho! Máma ti chce pomoci, vysvětluj jak to máš, vypočítat a tak na ni nebudeš hnusná a oklíkovat ji? To si nezvykej!"

"Hele, vykašli se na ni. Nech ji, až to vypočítá a pak ji to zkontroluj. Nevnučuj se jí, když ona táhne vůbec neposlouchá a stejně si to udělá po svém.", říká mi manžel a já odcházím z pokoje.

Takových situací je u nás nespočet. Vysvětluju jí, že máš nebat, když ji požádá popohánět, zvyknout na ni hlas nebo oklíkovat. Nedávno jsem jí poprvé psala celý úkol v češtině. Musela ho přepsat. To bylo slzičkové, a přepsala ho bez chyby.

Pak byla jak milius. Udělala sýrovou pomazánku, namazala nám k večeři v chleby a nakrájela na andělíčky. Víš, jsem máškká máma. Tohle vzdorující období se přeskupá jak písek. Jednou je hodná a pak na oplátku pichlavá jak bodlák.

Myslíte, že bych měla mít tvrdší ruku? Jak přeskupíte tyto situace vy?

Díky všem, Jitka